U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **Společnost Šáreckého údolí, občanské sdružení**, se sídlem V Šáreckém údolí 98, Praha 6, IČ: 49627945, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti** zúčastněné osoby: Hlavní město Praha, Mariánské nám. 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2012, č. j. 6 A 4/2012 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2012, č. j. 6 A 4/2012 – 25 **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 23. 1. 2012, č. j. 6 A 4/2012 - 25 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byl zamítnut stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2011, č. j. MHMP-289757/11/OOP/V-211/R-55/Tr (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru dopravy a životního prostředí ze dne 4. 2. 2011, č. j. MCP6104440/2010, SZMCP6079772/2007 o částečném povolení a částečném nepovolení kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemku v majetku hl. m. Prahy, par. č. 4276, k.ú. Dejvice, avšak se změnou, že náhradní výsadba bude provedena ve vhodné agrotechnické lhůtě, nejpozději do 6 měsíců od právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného usnesení městský soud uvedl, že sice souhlasí se stěžovatelem v tom smyslu, že nepřiznáním odkladného účinku žalobě dojde k nevratnému výkonu napadeného rozhodnutí, tedy k vykácení předmětných dřevin, nicméně dospěl k závěru, že nebezpečí újmy na životě či zdraví, které tyto dřeviny představují, je větší, než možná újma na právu stěžovatele na příznivé životní prostředí.

Skutečnost, že dřeviny ohrožují život a zdraví obyvatel, měl městský soud za prokázanou s ohledem na podklady, z nichž vycházel správní orgán, jenž vydal napadené rozhodnutí. K námitce stěžovatele, že do parku, kde se dřeviny nacházejí, je zakázaný vstup, v důsledku čehož nemůže dojít k ohrožení života a zdraví osob, soud uvedl, že tento zákaz byl omezen pouze na dobu do nabytí právní moci rozhodnutí o povolení kácení dřevin. V současné době tedy již tento zákaz účinný není, což by se nezměnilo ani přiznáním odkladného účinku žalobě, neboť tento by měl vliv pouze na vykonatelnost napadeného rozhodnutí, nikoliv však na jeho právní moc a účinnost.

Stěžovatel napadl toto usnesení městského soudu kasační stížností v celém jeho rozsahu. Mezi důvody své kasační stížnosti uvedl v prvé řadě nesprávnost posouzení právní otázky městským soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Dále stěžovatel namítal, že správní řízení bylo stiženo vadami řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] spočívajícími jednak v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a dále že při zjišťování skutkové podstaty byla žalovaným porušena ustanovení právních předpisu týkající se řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu neměl městský soud dle názoru stěžovatele při rozhodování o odkladném účinku vycházet z takto zjištěného skutkového stavu. Jako poslední důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí o zamítnutí návrhu o přiznání odkladného účinku. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 6 A 4/2012 – 25 zrušil v celém rozsahu a věc vrátil městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou. Dále však shledal, že kasační stížnost není proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě poukazuje na důvody nepřípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 104 s. ř. s. Kasační stížnost je dle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřípustná, pokud směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Institut odkladného účinku správní žaloby ve smyslu § 73 s. ř. s. je založen na pozastavení právních účinků napadeného rozhodnutí, a to až do doby, kdy bude řízení před soudem v dané věci skončeno, případně do zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku soudem podle § 73 odst. 5 s. ř. s. Usnesení o přiznání nebo nepřiznání odkladného účinku má tedy za každé situace omezenou dobu trvání, a to buď na časový úsek, po který běží řízení před soudem až do jeho skončení, nebo do rozhodnutí soudu o zrušení tohoto usnesení. Tento právní názor podporuje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 – 173, publikováno pod č. 507/2005 Sb. NSS, a usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 1506/11 (přístupné na http:\\nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud kromě výše uvedeného dále konstatoval, že usnesení, kterým nebyl správní žalobě přiznán odkladný účinek, je pouze procesním rozhodnutím, vydaným jakožto *„dílčí opatření v rámci řízení, přičemž jeho účel a smysl je jen*

procesní, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o správní žalobě a nelze v něm ani předjímat rozhodnutí ve věci samé".

Jak již bylo výše uvedeno, podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, pokud směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy pouze dočasné. Co do výčtu důvodů, které způsobují nepřípustnost kasační stížnosti, je § 104 s. ř. s. koncipován natolik jednoznačně, že neposkytuje soudu v tomto směru jakoukoliv možnost odchýlení se či zvažování konkrétních okolností daného případu. Z výše uvedeného a s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zabývající se povahou rozhodnutí o přiznání nebo nepřiznání odkladného účinku (viz již výše citovanou judikaturu zdejšího soudu a usnesení Ústavního soudu ČR) je zřejmé, že tento druh usnesení je považován za „rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné", a z toho důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu